

да живѣе и съ по-малко центрове. Тѣ казватъ, че човѣкъ може да живѣе и безъ слѣпо чърво. Природата го турила на своето мѣсто, а лѣкаритѣ го рѣжатъ, като казватъ, че и безъ него може да се живѣе. Най-послѣ казватъ, че и безъ стомахъ може да се живѣе. — Да, може и безъ стомахъ. Нѣкой питатъ, колко трѣбва да се яде. Казвамъ: човѣкъ за да живѣе единъ нормаленъ физически животъ е потрѣбенъ здравъ и разуменъ стомахъ. Можешъ да ядешъ каквото обичашъ, но по малко, никога нѣма да се прѣсищашъ. Ще, знаешъ че прѣзъ цѣлия си животъ, около 70-80 години, ти ще можешъ да ядешъ и да пиешъ. Защо тогава ще се прѣсищашъ? Благодарни на Бога, че ще можешъ да ядешъ и да пиешъ, каквото пожелаешъ: и ябълки ще ядешъ, и череша, и готвено, а отгорѣ на това и винце ще пиешъ, и всѣкакви други ликьори — всичко ще можешъ да ядешъ и да пиешъ! Но казвамъ: за всичко, каквото ядешъ и пиешъ ще плащашъ.

Отива единъ бѣденъ турчинъ въ една кебапчийница, сѣда на една маса и казва на гостилничаря: „Дай една пражола! Дай малко винце!“ Яде и е доволенъ е отъ всичко това! „Дай още една!“ Нахранва се добрѣ, става, но нѣма съ какво да плати. Гостилничарятъ започва да го налага. Турчинътъ вика: „Вай-вай-вай!“ Най-послѣ излиза вѣнъ и си казва: „Поне сладичко бѣше. Но и като ме налагаше, пакъ бѣше хубаво“.

Та мнозина казватъ: да си поживѣемъ. Казвамъ: да, ти можешъ да влѣзешъ въ тази гостилница, но живата природа ще ти даде единъ добъръ урокъ. Тя ще те наложи по всички правила и ка-